

■ Ἡ Ἐκκλησία ἀγαπάει-παιδαγωγεῖ-θεραπεύει

Ὁ θεσμός τῶν Πυλωρῶν, αἱ τάξεις τῶν μετανοούντων καὶ οἱ ἀσεβεῖς πολιτικοὶ*

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τόπος μετανοημένων ἀμαρτωλῶν»

Πολὺς λόγος γίνεται γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο ἀπαγόρευσης εἰσόδου στοὺς Ναοὺς, πολιτικῶν ποὺ ἐξέπεσαν τῆς χριστιανικῆς ιδιότητος, ἐπιλέγοντας νὰ πολιτευθοῦν στὸ δημόσιο βίο ἀντίθετα μὲ τὴν Διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Πολιτικοὶ καὶ δημοσιογράφοι, καταδικάζουν ἐνδεχόμενη ἀπαγόρευση εἰσόδου στὸ Ναό, ἀγνοώντας οἱ ἴδιοι βασικὲς ἀρχές τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως. Φυσικά, ἡ Ἐκκλησία διδάσκει τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ ἀγάπη δὲν σημαίνει κατάργηση κάθε κανόνα, ἀκόμα καὶ τῆς ἴδιας τῆς Διδασκαλίας Της.

* * *

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει θεσπίσει εἰδικὴ κατηγορία κατώτερου κλήρου, τοὺς πυλωροὺς (ἢ θυρωροὺς), οἱ ὅποιοι διακονοῦν στὴν εἴσοδο τοῦ Ναοῦ, προκειμένου «νὰ μὴν εἰσέλθει κανένας ἀμύητος στὴν θεία Λειτουργία»¹.

Ὁ θεσμός τῶν πυλωρῶν ἀναφέρεται στὶς Ἀποστολικὲς Διαταγές² καὶ συμπεριλαμβάνεται στοὺς Ἱεροὺς Κανόνες³. Τὴν προσοχὴ τῶν πυλωρῶν καλεῖ ὁ Διάκονος στὴν Θεία Λειτουργία πρὶν τὴν ἀπαγγελία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, μὲ τὴν ἐκφώνηση «Τὰς θύρας, τὰς θύρας· ἐν σοφίᾳ πρόσχωμεν⁴».

Ἐπομένως, ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι χῶρος, ποὺ εἰσέρχεται ὅποιος θέ-

λει ἀπροϋπόθετα. **Μάλιστα** ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν Ναῶν περιλαμβάνει τὸν **προνάρθηκα**, τὸ **νάρθηκα**, τὸν **κυρίως Ναό**, τὸ **ἱερό Βῆμα**, θέτοντας προϋποθέσεις γιὰ τὴν εἴσοδο σὲ κάθε στάδιο.

«**Κατὰ** τοὺς πρώτους αἰῶνας, σ' ὅσους ἀμάρταναν θανάσιμα, ἡ Ἐκκλησία, γιὰ νὰ σώσει τὶς ψυχές τους, παιδαγωγικὰ τοὺς ἔβαζε βαριὰ ἐπιτίμια καὶ κανόνες. **Αὐτοὶ** ἦσαν οἱ “μετανοοῦντες” καὶ ἐχωρίζοντο σὲ διάφορες κατηγορίες, πού ἦσαν οἱ ἐξῆς: **Οἱ ἀφορισμένοι**⁵, **οἱ προσκλαίοντες** καὶ **χειμαζόμενοι**⁶, **οἱ ὑποπίπτοντες**⁷, **οἱ συνιστάμενοι**⁸»⁹.

Ἄν καὶ σήμερα δὲν τηροῦνται αὐτὲς οἱ διαβαθμίσεις, μπορεῖ τουλάχιστον ὁ καθένας, ἂν ἐπιθυμεῖ ὄντως τὴν σωτηρία του, ὥστε νὰ ἀξιολογεῖ αὐστηρὰ τὸν ἑαυτό του, νὰ **αὐτοενταχθεῖ μὲ ἐντιμότητα** **στοὺς κατ' οἰκονομίαν παρευρισκόμενους**, ὥστε νὰ μὴν ξεθαρρεύει, ὅτι ἀξίζει κάτι ἢ νὰ παρατηρεῖ τοὺς ἄλλους παρευρισκομένους, νὰ κουβεντιάζει κ.λπ.

Γιὰ τοὺς **μὴ βαπτισμένους** παρατηρητές, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παρουσία στὸ Μυστήριο τῆς Θείας Λειτουργίας μετὰ τὰ κατηχούμενα. **Οἱ** Ἱεροὶ Κανόνες ἀπαγορεύουν πλήρως τὴν συμμετοχὴ **αἰρετικῶν** στὴν κοινὴ προσευχή. **Αἰρετικοὶ** δὲν εἶναι μόνο ὅσοι ἔχουν ἐνταχθεῖ σὲ μία αἰρετικὴ ὁμολογία, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων, πού διαστρέφουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅπως θέλουν οἱ ἴδιοι νὰ εἶναι.

Ὅποιος δημοσίως ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ ἀρσενοκοιτία δὲν εἶναι ἀμαρτία, ἔρχεται σὲ εὐθεία ἀντίθεση μὲ τὴν **διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας** καὶ ἄρα εἶναι **αἰρετικός**. **Βεβαίως** εἶναι ἐλεύθερος νὰ πιστεύει ὅ,τι θέλει. **Γιατί**, ὅμως, ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία νὰ τὸν δέχεται, ὅταν ἐκεῖνος δὲν ἀποδέχεται τὴν Διδασκαλία Της;

Ἄν κάποιος νομίζει, ὅτι γνωρίζει καλύτερα τὰ θεολογικὰ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, τοὺς Ἁγίους Πατέρες, τὴν δισχιλιετὴ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, σημαίνει, ὅτι ἔχει φθάσει σὲ τέτοια σημεῖα ὑπερηφανείας, ὥστε καὶ ἡ λέξη «αἰρετικός» νὰ εἶναι μικρὴ γιὰ νὰ περιγράψει τὸ πρόβλημα. **Τί** νὰ τὴν κάνει, ἄλλωστε, τὴν Ἐκκλησία, ἀφοῦ μόνος του ἔχει «δικαιωθεῖ»;

* * *

Ποιός ἀπὸ αὐτοὺς πού κατηγοροῦν τὴν Ἐκκλησία γιὰ «ρητορικὴ μίσους» θὰ συγχωροῦσε ἐκεῖνον πού τὸν ἔβλαψε καὶ τὸν ἀδίκησε, μὲ μόνη τὴν δήλωση μετανοίας του; **Ἡ** Ἐκκλησία ἀναμένει κάθε ἀμαρτωλό, ἀκόμα καὶ ἐκεῖνον πού τὸ κοινὸ περι

δικαίου αίσθημα, δὲν ἀνέχεται νὰ συγχωρήσει. **Ἀ**λλὰ ὅσοι ζοῦν στὸ ψέμα καὶ στὴν αυτοδικαίωση, δὲν θέλουν νὰ κατανοήσουν τὶς εὐκαιρίες ποὺ τοὺς δίνονται, ἀκόμα καὶ τὶς παιδαγωγικές.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τόπος μετανοημένων ἀμαρτωλῶν. Ὅταν διαστρέφεται ἡ ἔννοια τῆς ἀμαρτίας, πῶς θὰ μετανοήσει ὁ ἄνθρωπος; **Δ**υστυχῶς, μοντέρνοι ἱεροκήρυκες ἐδῶ καὶ δεκα-ετίες κηρύττουν τὴν ἐκμηδένιση τῆς ἀμαρτίας καὶ τὴν ἀποβολὴ τῶν ἐνοχῶν! **Ἄ**ν δὲν ὑπῆρχαν αὐτὲς οἱ σωτήριες ἐνοχές, ποὺ ὀδηγοῦν στὴν συντριβή, στὴν ἐξομολόγηση καὶ στὰ ἔργα μετανοίας, θὰ παρέμεναν ὅλοι ἀμετανόητοι. **Ἀ**ὐτὸ ποὺ οἱ ἀκατήχητοι ἄνθρωποι υἰοθέτησαν στὴν ζωὴ τους γιὰ νὰ φιμώσουν τὴν συνειδήσή τους, τὸ ἔφεραν καμουφλαρισμένο μὲ θεολογικὰ καρκεύματα οἱ μοντέρνοι θεολόγοι, οἱ κήρυκες τῆς ἀμετανοησίας καὶ τῆς αὐτοπεποίθησης.

Ἡ Ἐκκλησία ἀγαπάει καὶ γι' αὐτὸ παιδαγωγεῖ. Δὲν κάνει δημόσιες σχέσεις, ἀλλὰ θεραπεύει χρησιμοποιώντας ἐνίοτε πικρὰ φάρμακα καὶ ἐπίπονες χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις. **Τ**ὰ ἐπιτίμια ἔχουν θεραπευτικὸ σκοπὸ, ὥστε νὰ μὴν ἀφεθεῖ ἀσύδοτος ὁ Χριστιανὸς καὶ χάσει τὴν ψυχὴ του. **Τ**ί θὰ ὠφελήσει τὸν ἄνθρωπο νὰ εἰσέλθει στὸ Ναό, ἂν ἀποκλειστεῖ ἀπὸ τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν;

* * *

Ἡ ἀπουσία ἐπιτιμίων στοὺς βαπτισμένους πολιτικούς γιὰ ὅλες τὶς ἀντιχριστιανικὲς πολιτικὲς τῶν τελευταίων δεκαετιῶν, ἀποδείχθηκε, ὅτι ὀδήγησε σὲ πνευματικὴ ἀναισθησία, ὥστε νὰ μὴν ἔχουν καμία αἴσθηση τῆς σοβαρότητας τῆς πτώσης νὰ ψηφίζουν νόμους ἐνάντια στὴν διδασκαλία τοῦ Θεοῦ.

• **Μ**ήπως, ὅμως, θὰ πρέπει νὰ σκεφτοῦν καὶ οἱ Χριστιανοὶ ποὺ ἔδωσαν σὲ αὐτοὺς τοὺς πολιτικούς τὴν δυνατότητα νὰ ἀποφασίζουν γιὰ ἐμᾶς, ἐνῶ ἔχουν ἀποδείξει ὅτι πολιτεύονται συστηματικὰ ἐνάντια στὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι **καὶ ἐκεῖνοι ἔχουν τὴν ἴδια πνευματικὴ εὐθύνη;** □

(*) Ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. φ. 2.494/3.5.2024, σελ. 6. • Τοῦ κ. Χαραλάμπους Ἀνδραλη, Δικηγόρου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου ΙΕΡΟΘΕΟΥ, Ὁ Κληρὸς καὶ ὁ λαός. Βλ. <https://parembasis.gr/index.php/el/menu-teyxos-167/1220-2010-167-17>

2. Ἀποστολικὲς Διαταγὲς III, 11, 1-3119.

3. Π.χ. Οἱ **Θυρωροὶ** δὲν πρέπει ἐν καιρῷ Θείας Λειτουργίας νὰ ἐγκαταλείπουν τὶς θύρες τῶν Κατηχουμένων καὶ νὰ σχολάζουν στὴν προσευχὴ (43ος τῆς ἐν Λαοδικείᾳ).

4. «Ἡ προτροπή αὐτὴ τοῦ Διακόνου ἀπευθύνεται πρωτίστως στοὺς **Πυλωροὺς** ποὺ στέκονται δίπλα στὶς θύρες τοῦ Ναοῦ, καὶ τοὺς ἐφιστᾶ τὴν προσοχή, ὥστε νὰ μὴν ἐπιτρέψουν τὴν εἴσοδο σὲ κάποιον ἀβάπτιστο καὶ ἀμύητο. **Κι** αὐτό, προκειμένου νὰ ἀπαγγελθεῖ τὸ «Σύμβολο τῆς Πίστεως», τὸ ὁποῖο κρατοῦνταν μυστικὸ γιὰ ἀρκετὸ χρόνο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς κατηχούμενους» (Ἡ Θεία Λειτουργία Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἐκδόσεις «Ὁ Σωτὴρ», Π. Ν. Τρεμπέλας).

5. Στοὺς ὁποίους ἀπαγορευόταν ἡ εἴσοδος στὸ Ναό.

6. Ἐπρόκειτο γιὰ Χριστιανούς μὲ θανάσιμα ἀμαρτήματα, ποὺ παρέμεναν ἔξω ἀπὸ τὸν Ναό, στὸ ὕπαιθρο, χειμῶνα-καλοκαίρι (μὲ χιόνια, μὲ βροχές, μὲ κρῦο, μὲ χαλάζι ἢ μὲ πολλὴ ζέστη), καὶ ζητοῦσαν ἀπὸ τοὺς εἰσερχομένους Χριστιανούς, μὲ πολλὰ δάκρυα, γονατιστοί, νὰ προσευχηθοῦν νὰ τοὺς συγχωρήσει ὁ Θεός. Δὲν ἔπαιρναν οὔτε Ἀντίδωρο.

7. Οἱ «Ὑποπίπτοντες» ἦσαν συνεχῶς γονατιστοὶ μέσα στὸν Ναό, ἀκόμη καὶ τὶς Κυριακές. Λόγω τοῦ πλήθους τῶν ἀμαρτημάτων τοὺς ἐδέχοντο μόνο τὴν εὐλογία τοῦ ἐπισκόπου –ἂν ὑπῆρχε– ἢ τοῦ ἱερέως ποὺ λειτουργοῦσε, καὶ ἀναχωροῦσαν μαζί μὲ τοὺς Κατηχουμένους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

8. Συνιστάμενοι εἶναι σήμερα οἱ περισσότεροὶ χριστιανοὶ ποὺ ἔχουν κανόνα νὰ μὴν κοινωνοῦν. Συμμετέχουν στὴν Θεία Λειτουργία μέχρι τὸ τέλος καὶ παίρνουν μόνο Ἀντίδωρο.

9. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ
Τοῦ Πρωτοπρ. Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου.